

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **J. N.,** zastoupeného JUDr. Tomášem Čejnou, advokátem se sídlem v Přerově, Dr. Skaláka 10, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové,** se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2005, č. j. 31 Ca 112/2005 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „správní orgán“) ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1882/150/2005 – ŠM 1946/150/2005, jímž byla zamítnuta žádost o přezkoumání dodatečných platebních výměrů ze dne 21. 4. 2004, č. j. 13591/04/234970/3492, 13592/04/234970/3492, 13593/04/234970/3492 a 13594/04/234970/3492, vydaných Finančním úřadem v Heřmanově Městci.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Domnívá se, že napadené rozhodnutí správního orgánu má charakter rozhodnutí dle ust. § 65 odst. 1 s. ř .s., neboť se jedná o rozhodnutí meritorní, mající hmotně právní účinek, protože

konečným způsobem konstatuje neoprávněnost stěžovatelem tvrzeného nároku, nejedná se o pouhé procesní rozhodnutí. Ze smyslu zařazení tohoto mimořádného opravného prostředku je zřejmé, že příslušný správce daně před jeho vydáním meritorně zkoumá a hodnotí soulad přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy a svým rozhodnutím meritorně zasahuje do oblasti hmotných práv a povinností daňového subjektu; z hlediska daňového řízení se jedná o rozhodnutí konečné. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti.

Podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Ke stížním námitkám stěžovatele uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Procesně právním předpisem, který upravuje řízení ve věcech daní a poplatků, je zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Ten stanoví možnost podat proti rozhodnutí správce daně řádné opravné prostředky a tzv. mimořádné opravné prostředky, mezi nimiž je zařazeno i „přezkoumávání daňových rozhodnutí“ podle § 55b citovaného zákona. Je zřejmé, že posledně uvedená možnost přezkoumání rozhodnutí správce daně není nároková. Jak stanoví citovaný zákon, „na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, ... , zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno. Shledá-li správce daně po přezkoumání rozhodnutí, že podmínky pro povolení tohoto přezkoumání nebyly splněny, přezkoumávané rozhodnutí potvrdí.“ Z výše uvedeného je patrné, že rozhodnutí správního orgánu o nepovolení přezkoumání rozhodnutí dle ust. § 55b zákona o správě daní a poplatků, tedy nezrušení napadeného rozhodnutí, nezasahuje nijak do sféry subjektivních práv účastníka řízení – stěžovatele, neboť ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu zcela nedotčena. Správní akt, kterým je výsledek takového přezkoumání oznámen účastníkovi, je pouhým sdělením správního orgánu straně, i když formalizovaným. Proto je nelze chápat jako rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu názorně rozvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, který je plně konformní s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jako příklad lze uvést judikát uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1/2003 pod číslem 14 (č. 14/2003 Sb. NSS),

dle kterého přezkoumání daňových rozhodnutí podle § 55b zákona o správě daní a poplatků je pouhým výkonem dozorčího práva správního orgánu a žádost o ně nezakládá právní nárok daňového subjektu na meritorní projednání. Stěžovatel tedy napadeným rozhodnutím nemohl být zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo. Rozhodnutí, jímž nebylo přezkoumání povoleno, není tedy rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, neboť se jím nezasahuje do subjektivních práv daňového subjektu, a proto není přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Je třeba připomenout, že stěžovatel nebyl nijak zkrácen na svém právu domoci se přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu v Heřmanově Městci pomocí řádných opravných prostředků ve správním řízení a následně soudem ve správním soudnictví, protože proti němu mohl podat žalobu u soudu (ust. § 65 a násl. s. ř. s.). Jestliže tak neučinil (ze spisu neplyne, že by taková žaloba podána byla), je mu sice dáno na vůli, aby proti vydaným rozhodnutím orgánů finanční správy brojil také podnětem k uplatnění dozorčího prostředku a pokusil se jemu nepříznivé rozhodnutí finančního úřadu zvrátit touto cestou, nicméně není-li s takovým podnětem úspěšný a přezkoumání není povoleno, chybí mu legitimace k žalobě ve správním soudnictví, protože výrokem o tom, že přezkoumání povoleno nebude, se nezasahuje do žádného jeho subjektivního práva.

Na základě shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud neshledal pochybení Krajského soudu v Hradci Králové podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení, pokud jde o stěžovatele, se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu